

Cristian Luca

CLUBUL

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Capitolul 1

Petrecerea7

Capitolul 2

Londra, decembrie – cu 6 luni înaintea petrecerii24

Capitolul 3

Accidentul – cu 20 de ani înaintea petrecerii.....51

Capitolul 4

Londra, cină cu lordul More – decembrie – cu 6 luni
înaintea petrecerii60

Capitolul 5

Londra, încă o întâlnire, februarie – cu 4 luni înaintea
petrecerii.....68

Capitolul 6

Viena, Traviata, aprilie – cu 7 săptămâni înaintea
petrecerii.....86

Capitolul 7

Londra, Statutul, aprilie – cu 6 săptămâni și 6 zile
înaintea petrecerii125

Capitolul 8

Grecia, răpirea, mai – cu 5 săptămâni înaintea petrecerii155

Capitolul 9

Londra, întoarcerea acasă, mai – cu 4 săptămâni înaintea petrecerii205

Capitolul 10

Londra, plimbare în parc – cu două zile înaintea petrecerii226

Capitolul 11

Sandbanks – imediat după petrecere237

Capitolul 12

Londra – a doua zi după petrecere266

Capitolul 1

Petrecerea

—Nici nu știu să îți spun ce îmi place mai mult la ea!

Când admiteam asta în fața lui Patrick, ușor enervat de insistența lui, deja încercam și să argumentez răspunsul cumva, în mintea mea, pentru că știam că va continua cu întrebările. E un tip curios, chiar obraznic de curios uneori. Îl știu de foarte multă vreme. Am crescut împreună.

—Încă sunt uimit de lejeritatea cu care poartă conversații. Nu contează subiectul sau interlocutorii, am continuat eu, ca și cum nu l-aș fi auzit.

—Are spontaneitate, umor și multe vorbe potrivite, am observat și eu asta, răspunse Patrick zâmbind complice. Dar vreau toate detaliile admirației tale pentru o femeie așa specială. Doar nu te aștepti să cred că o iubești doar pentru vocabularul său și cultura ei generală, continuă el, exact așa cum mă așteptam. O cunoaștem de atâta vreme și tu nu îmi spui că o iubești!

Nu îmi aminteam să îi fi spus lui că o iubeam. Cred că nimănui nu spuseseam asta. Nu dintr-o falsă pudoare, ci pentru că nu eram convins că era iubire. Era la câțiva metri depărtare, în curte, înconjurată de lumea venită la petrecere, zâmbind cald amărui și vorbind. A simțit că o privesc și a

înclinat capul ușor. În lumina după-amiezii îi strălucea pielea și ochii îi erau și mai verzi. Frumoasă femeie! Purta rochia pe care chiar eu o rugasem să o poarte. Îmi plăcea cum o învelea, cum se așeza pe formele ei. Eram încântat că mă luase în seamă, pentru că, în ultima vreme, nu prea o mai făcea.

Ei îi plăcea foarte mult curtea casei din Sandbanks¹ și terasa care era orientată spre mare. Îmi spunea adesea că aici îi place să vină să vadă marea. Adevărul e că toată proprietatea este atât de bine așezată, încât să te poți bucura de briza și culorile mării în orice anotimp. Și mie îmi place locul ăsta. Îmi plac și iahturile care se vântură pe aici sau mai în nord spre Royal Motor Yachting Club². Iar în după-amiaza aceasta, totul îmi pare perfect, și vremea însorită, și briza ușor rece, și grădina verde aranjată impecabil, și muzica bună. Și ginul! Perfectă băutura asta!

Petrecerea fusese organizată pentru că Julia împlinea 35 de ani, însă nimeni dintre invitați nu știa asta. Știam doar noi doi. Ea nu voia să primească cadouri. Și cred eu că, de fapt, nici nu voia să zâmbească frumos tuturor. Era foarte selectivă în ultimul timp. Și apoi spunea că nu vede de unde atâta prilej de sărbătoare când trece timpul pe lângă noi.

¹ Sandbanks – mică peninsulă care traversează gura portului Poole de pe coasta Canalului Englez, Dorset, UK.

² Royal Motor Yachting Club - unul dintre primele cluburi de iaht din lume, club privat, cu peste 100 de ani de istorie și tradiție. Situat pe Peninsula Sandbanks, cu o priveliște impresionantă spre golful Poole, Dorset, UK.

Oficial, petrecerea era pentru deschiderea sezonului de vară. Îmi plac petrecerile. În fiecare vară sunt gazdă pentru toți prietenii și pentru câteva petreceri de pomină.

Aș fi lenevit pe un balansoar cu un pahar în mână, privind spre mare și spre ea, până se întuneca sau până mă îmbătam și nu mai vedeam nici alea spre casă. Iar invitații ar fi plecat fără să fie conduși de gazdă și fără mulțumirile și platitudinile de rigoare la plecare. Interesantă a doua opțiune, pentru că ar fi enervat-o serios, iar câteva zile nu mi-ar fi vorbit. Nu știu de ce îmi place să o enervez. Poate pentru că sunt încă departe de momentul maturizării sau pentru că e și mai frumoasă și mai inabordabilă când e nervoasă. Altfel, eu sunt politicos, educat, rezervat, chiar conservator, ca orice englez de familie bună. Și, evident, modest.

—Hai, Mark, nu te prefac că nu mă auzi! insistă Patrick.

Parcă era un bondar bâzâitor. Îmi amintesc că, în liceu, chiar îl pocnisem zdravăn, când insistase o zi întreagă să îi povestesc tot ce se întâmplase la o petrecere la care el nu fusese invitat. Din cauza asta mă și suspendaseră o săptămână de la cursuri. Ceea ce nu a fost rău deloc. Atunci arăta ca un tocilar, dar vorbea continuu, ca o fată mofturoasă și răsfățată. Și acum cam la fel vorbește, doar înfățișarea i s-a schimbat și arată ca un irlandez rafinat. Și îl cheamă Patrick. Ce clișeu! Dacă o să mai deschidă gura, o să fac iar glume legate de numele său, extrem de inspirat ales. Asta știu că îl enervează sigur. Îmi întorc iar privirea către Julia.

—Îmi place parfumul ei, am rostit eu încet, ca și cum asta îmi spuneam mie, nu îi răspundeam lui.

—Și mie! răspunse el, repede, prea repede, ca și cum știa că asta o să spun.

—Nu mă refer la parfumul pe care îl folosește, am replicat ușor iritat. Dar asta nu ai tu cum să înțelegi, mi-am spus în gând. Mă duc să îmi iau ceva de băut, am spus și i-am întors spatele.

—Merg cu tine, nu scapi așa ușor! Trebuie să îmi spui tot, auzi, tot! aproape striga, încercând să mă prindă din urmă.

Mi-am umplut paharul și pentru o secundă am vrut să mă întorc spre Patrick și să îi spun că vreau să îmi savurez ginul în liniște, nu cu personaje ca el. Sau că am de vorbit cu alți invitați. Nu a fost nevoie. Se insinuase între noi Anna, una dintre puținele prietene ale Juliei. Anna era o brunetă frumoasă, ca o statuie grecească. Ar fi trebuit să se nască și să trăiască într-o insulă din Egee.

—Niciodată nu am înțeles cum trece timpul, așa de inegal pentru unii dintre noi, spuse Anna cu ochii la Patrick și parcă aruncând vorbele spre mine.

Nu înțelegeam cui i se adresase Anna. Mă mirau oarecum vorbele ei. Poate că știa ce sărbătoream astăzi, de fapt. Știu că o ajutase pe Julia cu ceva legat de organizarea petrecerii. Nu am răspuns nimic și am dus paharul la gură. Am trecut cu privirea peste toată curtea și terasa. Cred că venise toată lumea invitată, poate chiar mai mulți. Erau câteva figuri care nu îmi spuneau nimic, iar lista de invitați fusese și la mine pe birou. Am observat că se cam obișnuia să nu vii la petreceri chiar cu mâna goală, ci să aduci un prieten, un amic. Nu prea

înțeleg de ce oamenii fac asta. În primul rând e nepoliticos, apoi poate fi chiar neplăcut. Atât pentru gazdă, cât și pentru ceilalți invitați. Oare a mai chemat iubita mea vreun „vechi prieten”, „fost coleg” de care eu încă nu am aflat? Îmi făcuse deja concesia de a îmbrăca rochia verde, era de ajuns pentru astăzi.

—Iubita asta a ta, Julia, nu știe că timpul se măsoară în zile, în luni, în ani, continuă Anna fraza, de data asta fixându-mă pe mine. Tu știi câți ani are? Îmi spui și mie, te rog. E prietena mea, dar chiar nu știu câți ani are, nu mi-a spus niciodată, continuă ea zâmbind candid.

Anna știa, evident, vârsta Juliei și mai știa că petrecerea era exact pentru aniversarea ei. Doar amândouă se ocupaseră de organizare. Eu știam că glumește. O făcea atât de bine, încât blegul de Patrick chiar o crezuse. Ar fi vrut să întrebe iar ceva, așa că până să apuce să spună ceva, am vorbit eu:

—Voi doi ați decis cumva împreună că acum e cel mai bun moment să mă chestionați despre Julia sau despre relațiile mele? Mai bine faceți o baie în piscină sau dansați. Îmbățați-vă, vinul este remarcabil! Știți că bucătarul a adus toată Franța aici, am răspuns cât am putut de amabil, pentru că pe Anna o plăceam. Era o prezență caldă și doar aparent ușor naivă.

—Anna, frumușico, omul ăsta e un nesuferit! Nu poți scoate nimic de la el astăzi, eu încerc de o oră să aflu ceva detalii picante, chicotea Patrick, încântat de curiozitatea Annei.

Anna se cam fâstâci la auzul vocii lui Patrick sau poate pentru că „frumușico” atinsese neașteptat aerul din jurul ei. Ca să o ajut să depășească momentul și mai ales ca Patrick să nu observe, am continuat eu bătând câmpii:

—Știți că ginul pe care îl beau astăzi este fabricat după o rețetă franțuzească? am întrebat eu, folosind momentul de candoare încântătoare al Annei. Cardamonul își revendică rolul principal și poate fi băut foarte bine și simplu, vă spune un cunoscător, am continuat, arătându-le paharul.

Toată fraza mea despre băutura aceasta atât de versatilă rămăsese suspendată undeva între vântul răcoros și sunetul trompetei, care se amesteca atât de bine în restul notelor leneșe de jazz. Venea Julia spre mine! Și parcă toți cei din jur așteptau să vadă cum se întâmplă asta. Cât de frumoasă este! Își lăsase părul desfăcut. Pășea ca și cum abia atingea iarba, parcă plutea, iar mie îmi venea să o iau în brațe. Îmi zâmbea într-un fel în care nu îmi mai zâmbise niciodată. Chiar făcea asta sau ginul începuse să îmi facă efectul?

—Nu ți se pare ușor arogant să promovezi un gin franțuzit pe tărmurile ginului original? întreabă ea cu chef de joacă.

—Ginul original este olandez, spuse repede Patrick, avid de discuții în contradictoriu. Alcool din cereale cu ienupăr, continuă el pe nerăsuflăte.

—Serios?! îi replică ea candid, ca și cum nu ar fi știut, și trecu mai departe pe lângă el, apoi pe lângă mine, ca și cum nu ne cunoșteam.

Îmi atinse mâna atât de ușor, încât nici nu îmi dau seama dacă chiar a făcut-o sau doar îmi doream eu să simt asta. În urma ei rămaseră parfumul și foșnetul extrem de subtil al rochiei. Se îndrepta spre casă și pentru o secundă îmi trecu prin cap să o urmez. Aș fi scăpat și de insistentele întrebări ale celor doi. Înainte să intre în casă, se întoarse și mă privi preț de câteva secunde. Nu mai zâmbea, însă parcă îmi spunea că mă iubește fără să deschidă gura, doar respirând și privind spre mine. În clipa aceea tot ce aș fi vrut, așa cum am mai spus, ar fi fost să o țin strâns în brațe. Să o simt cum respiră, să îi simt părul atingându-mi fața și să o sărut pe gât, pe tâmplă, pe frunte, peste tot pe unde apuc.

Îmi aud numele strigat și mă întorc, mai mult ca un gest reflex, pentru că, de fapt, numai pe ea voiam să o văd.

—Acum am ajuns! Parcă nu se mai termina drumul! spuse dintr-o suflare Dan.

Nu îl mai văzusem de aproape o lună, de când l-am găsit la Londra, la spital, întins pe un pat ce părea mai degrabă un fel de navă spațială, abia ieșit din sala de operații. Era la fel de înalt și de athletic. Doar părul parcă îi era mai grizonat. Și fruntea mai ridată. Oare îmbătrânise într-o lună, așa, dintr-odată? Dan era antrenorul, profesorul meu, de peste 5 ani. El mă instruisese în primele luni de activitate la Club și apoi făcuse deseori echipă cu mine pe teren. Era de o istețime uluitoare, vorbitor de multe limbi străine și chimist sau fizician. Sau amândouă.

Avea în mână un pachet elegant ambalat. Mi-a surprins privirea și a explicat prompt:

—Șampanie franțuzească pentru prieteni!

—Credeam că doar pentru mine, am glumit eu.

—Tu bei gin, doar nu crezi că am uitat, răspunse el bătându-mă pe umăr. Trebuie să vorbim!

Ultima frază șoptită destul de autoritar, în germană, m-a cam mirat.

—Trebuie să stăm umăr lângă umăr, ca întotdeauna, continuă el tot în șoaptă și cu spatele spre lume, privindu-mă concentrat și deloc zâmbitor.

Deși mă intriga schimbarea limbii, chiar și pentru câteva cuvinte spuse în șoaptă, și felul în care mă privise, nu prea aveam niciun chef de vorbă cu el. Îmi dădeam seama că se întâmplase iar ceva grav. Probabil iar va trebui să plecăm pentru câteva zile și chiar nu aveam niciun chef, nici de plecat, nici de lucruri grave. De peste două luni se tot derulau în jurul meu tot felul de întâmplări mai mult sau mai puțin neplăcute. De curând, și Julia se purta rece când nu eram singuri, de parcă voia să dovedească oricui din anturajul nostru că nu suntem împreună. Sau poate că nici nu suntem împreună, doar mi se pare mie că am fi. Dan a fost pe teren cu mine de două ori și ultima dată a fost în real pericol, ca dovadă că a și ajuns pe masa de operații, iar Alexander, unchiul meu, abia îmi vorbea cam de o lună, după întoarcerea din Grecia. O vreme m-am străduit să deslușesc motivele sau rațiunile pentru care șirul de neplăceri nu se mai termina, însă am renunțat pentru că de fiecare dată simțeam că ratez detaliul care schimba toată povestea, ca și cum

altcineva era întotdeauna cu un pas înaintea mea și ștergea logica după care evenimentele se rostogoleau. De fapt, nimic nu mă afecta pe mine în mod direct, doar cei apropiați mie păreau afectați, influențați de ceva energii negative sau alte prostii ce apar prin horoscoape. Și cum nimeni nu era preocupat de mine, ci erau tot mai preocupați de angoasele și problemele lor, doar nu o să le cerșesc eu atenție. Mă vindecasem de mult de nevoia asta. Și devenisem un mare artist în arta nepăsării și a indiferenței.

În aer se simțea deja că vara se instalează peste noi. Și odată cu ea se instala în mintea mea și starea despre care vorbeam. Aveam chef de soare, ieșit în larg cu orele, seri leneșe și cam atât. Poate ceva petreceri până târziu în noapte și apoi iar leneveală. Și gin în combinații care mai de care mai răcoroase. Cei de la Club îmi dăduseră de înțeles că nu voi mai avea programul încărcat pentru un timp. Probabil după întâmplarea din Grecia, care fusese completată și cu spitalizarea lui Dan. Deci, nu înțeleg ce ar vrea Dan să mai vorbim.

—Program de vară, domnule! Iar în programul de vară nu încap discuțiile, i-am răspuns ușor lui Dan.

Nici nu îmi pasă dacă își dă seama că mă agasează oarecum. Cum am spus, în ultima vreme, toți din jurul meu se comportă ciudat, așa că nu văd de ce aș face eu notă discordantă. Și ca dovadă, gândurile mele se întorceau iar la Julia. Evident, de la ea nu voiam indiferență. Oare de ce intrase în casă? Și de unde venea privirea ei, cea dinainte să intre în casă? Niciodată nu mă privise așa. Și sperând că nu

observă nimeni, am întors spatele și am pornit după ea. Chiar voiam să o țin în brațe câteva minute și apoi să fac o glumă proastă, ca să o enervez cumva. Este atât de atrăgătoare când este nervoasă.

—Unde pleci!? Ce gazdă nepoliticoa..., nu își termină replica Patrick, pentru că se auzi un zgomot ciudat.

M-am întors, simțind pericolul. Dan era întins nefiresc pe canapeaua din fața balustradei. Iar Anna, lividă, își ducea mâinile spre față. Toată rochia ei era stropită cu sânge. Patrick scăpase paharul din mână și se pregătea să țipe. Enervant om! L-am împins și m-am repezit spre Dan. Glonțul intrase prin sticla de șampanie și de aici venise zgomotul ciudat, altfel probabil nu s-ar fi auzit nimic. Întotdeauna șampania mi se păruse o băutură nepotrivită pentru petreceri. În fracțiunile astea de secundă, am înțeles că vom avea o vară exact cum nu îmi doream.

Dar ce mă intrigă pe mine în clipele astea este faptul că nu știu unde este Julia. De ce mă agita așa absența ei? Mai mult decât faptul că nu avusesem de gând să ascult ce voia Dan să îmi spună cu câteva secunde înainte. Dan e profesorul și partenerul meu! Adică, era... iar acum nu cred că îmi mai poate spune mai nimic.

Pentru Dan, oricum nu mai contează că gândurile mele sunt egoiste. Cum nu mai contează nici dacă este sau nu vară.

Prezența de spirit a celui care a stat mereu în preajma mea s-a dovedit și de această dată de mare folos. În infimul interval de timp dintre momentul în care privirea mea

cuprindea locul unde sticla de șampanie se opusese fără succes unui glonț și momentul în care, în ciuda oricărei rațiuni, gândurile mele se întorceau după ea, Alexander, unchiul meu, a închis discret perdeaua de geamuri ce izola terasa de lângă casă de restul curții. Locul în care șampania amestecată cu sângele lui Dan pătase rochia Annei era acum departe de privirile oricui. Pe Alexander nici nu cred că îl văzusem toată după-amiaza. Sau parcă îl zărisem atunci când Dan mă bătea călduros pe umăr și îmi spunea că trebuie să vorbim.

Probabil, unii au fost surprinși de închiderea bruscă a terasei mai mult decât de zgomotul ciudat de dinainte, zgomot care a fost oricum acoperit de muzică și conversații. Reacția necontrolată a Annei nu a putut fi observată, pentru că ea era cu fața spre mine, iar în momentul în care l-am împins pe Patrick, acesta a amuțit, de parcă încremenise. Mă hărțuise destul cu întrebările lui, așa că cine a văzut gestul meu se putea gândi că am fost nepoliticos, ca de multe alte ori, și am îndepărtat chiar fizic „motivul” agasării mele. Patrick era nelipsit de la mine din casă vara. Era un fel de gazdă și el. Astfel, toată lumea îl știa deja cât de nesuferit poate fi.

Un incident minor, izolat imediat, care a fost trecut cu vederea chiar și de cei care ar fi putut observa ceva neobișnuit, cum ar fi poziția lui Dan pe canapea sau gestul meu imberb față de Patrick.

Anna s-a scurs efectiv pe fotoliul din fața canapelei, privind îngrozită înspre Dan.